

En tredje ting er det, der bliver kaldt en fast støtteperson. Vi ved, at noget af det, der fører til, at unge mister kontakten til samfundet og ryger ind i en kriminel løbebane, er, at de mangler en fast voksenkontakt, den kontakt, forældrene ikke er i deres tilværelse. Det er så tanken, at man skal indrette det sociale arbejde sådan, at det i højere grad er én voksen, der har ansvaret for kontakten til et ungt menneske, som er ved at komme ud på et skråplan. Den voksne kan som sådan være den, der både giver noget nærvær og noget engagement og skælder ud og vejleder, når den unge gør noget forkert.

Der skal laves individuelle handlingsplaner for de unge, der er ude på et skråplan, og som har problemer, sådan at der bliver lavet en samlet plan for bolig, uddannelse og fritidsaktiviteter.

Endelig skal vi for den gruppe, som det er gået galt for, sørge for, at der er nogle steder, hvor de kan være. De skal ikke bare komme i fængsel, men der skal være nogle institutioner, som også har en sådan karakter, at de ikke kan forlade dem. I dag har vi jo kun to alternativer, de lukkede fængsler og de åbne sociale institutioner. Vi kan se, at vi i virkeligheden har brug for et tredje tilbud, nemlig sociale institutioner, der er lukkede, sådan at de unge ikke kan forlade dem, men hvor indholdet er et andet end i fængslerne. Indholdet er behandling, og der er socialt uddannet personale, der kan hjælpe de unge mennesker tilbage på sporet igen.

Det er noget af det, vi vil tage fat på med det samme, sådan at nogle af de sikrede afdelinger, vi allerede har, bliver indrettet, sådan at der ikke er nogen unge, der bliver afvist fra de sikrede afdelinger, fordi de er for svære at have med at gøre. Der skal altid være plads på en sikret afdeling til de unge under 18 år, der skal varetægtsfængsles. Vi skal have en ny institutionstype, som skal være for dem, der ellers ville sidde og afsone en dom i fængslet.

Jeg tror, det er meget vigtigt, at vi fortsætter det brede forebyggende arbejde, der allerede er sat i gang, for vi kan faktisk se, at det er noget af det, der hjælper. Det er noget af det, hvor man kan sige: Jamen hvis vi skal mene det her alvorligt, så skal vi faktisk have forebyggende arbejde, og det skal så også være forbundet med en holdning, der siger, at der skal være konsekvens i vores reaktioner over for børn og unge mennesker. Det handler også om, at der er brug for andre holdninger blandt de ansatte og de socialarbejdere, der har med børn og unge at gøre. De

skal vise nærvær og engagement i de unge mennesker, de har med at gøre.

Man hører nogle gange også unge mennesker sige: I er i virkeligheden for blødsødne, når det drejer sig om jeres reaktion på kriminelle unge, der gør noget forkert. Og der vil jeg sige både ja og nej. I virkeligheden kunne man sige, at vi på nogle områder er for bløde og på andre områder er vi ikke bløde nok. Det, der måske har været galt med vores indsats, er, at den i for høj grad har været præget af ligegyldighed, og at vi ikke har engageret os nok i de unge. Når man engagerer sig i andre mennesker, så viser man ikke kun varme, nærvær og engagement, men man viser også vrede og reaktion, når de gør noget forkert. Det er lige præcis den dobbelthed, at vi skal være noget skarpere, men også noget blødere, når det drejer sig om vores reaktioner over for den gruppe unge mennesker.

Forhandling

Tom Behnke (FP):

Tak til ministrene for besvareelserne.

Det fremgår jo tydeligt af besvareelserne, at regeringen har nogle planer, men spørgsmålet er så, om det er nok. Hvis børns og unges kriminalitet skal bekæmpes effektivt, skal der tages effektivt fat på dem, inden de når at udvikle en egentlig kriminel løbebane. Forældrenes rolle som de ansvarlige for børnenes opdragelse skal styrkes. Ministeren var lidt inde på forældrenes rolle, men ministeren omtalte desværre ikke, hvad årsagen er til, at det halter i nogle familier, og hvad løsningen på de problemer, der kan være i visse familier, er.

Forskellige sociale tiltag er godt til at forebygge, men det er ikke nok, når den kriminelle handling er begået. Det er klart, at kommunerne har en stor opgave med at give børn og unge mulighed for at bruge deres energi på noget positivt i stedet for på kriminalitet. Det er, som tidligere folketingsmedlem hr. Stefan G. Rasmussen udtrykte det for et par år siden: De unge har benzin i blodet, og den benzin skal brændes af. Det er vores opgave at sikre, at det sker på en positiv måde. Jeg synes næsten ikke, det kan siges mere rammende.

Det er et spørgsmål om, at børn og unge skal bruge deres energi på noget positivt, og her taler vi jo både om fritidsinteresser, som kan være sport og klubber og foreninger osv., og vi taler om fritidsbeskæftigelse, altså småjob af den ene